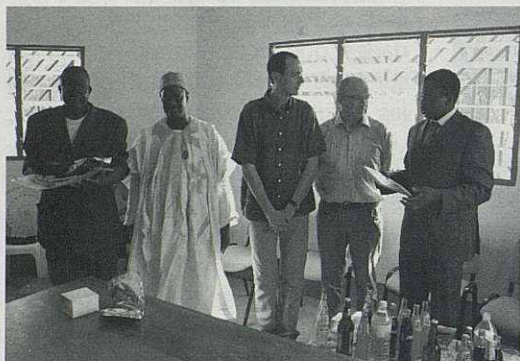

Expedició a Blangoua: Cooperació i treball

Ja som aquí. Calor. Calor, pols i sorra fina. Més de 48 hores de viatge i arribem; ja som aquí. A Blangoua. El Cisco existeix i viu. Viu a una Àfrica que tan sols sobreviu. O potser no. Viu de la pesca, la ramaderia i l'agricultura: com havíem fet nosaltres. El nostre passat fet present aquí; el seu present. No hi ha futur perquè no hi ha demà. Quan demà sigui avui ja serà present; el seu present, on viuen.

El cotxe s'endinsa al poble. Nassara, criden. Nassara, nassara, blanc. I és que ells són negres però el color no els defineix. D'una ullada mil colors. Roba de mil colors que impressiona la retina i el cervell. Aquest no para. Desenes de persones que saluden als nassara per ser precisament nassares i tu no saps què pensar. Els nens corren perseguint-te rere el cotxe i tu

no saps com reaccionar. Emocions que circulen entre neurones massa excitades per poder fer la seva feina. És bo i és dolent. És definitori. Llàgrimes als ulls i galtes molles. Pell molla de suor i llàgrimes. Al cap i a la fi aigua més o menys salada que reflecteix massa impressions. Àfrica impressiona els ulls i l'ànima. Si és que en tenim. L'ànima de Blangoua és la seva gent; és qui ens saluda com si fóssim estrelles de Hollywood i qui ens mira amb mala cara. També n'hi ha d'aquests, hi ha de tot. Què hi vénen a fotre aquests aquí? I entre aquelles sensacions que els nassara estem vivint també s'escola aquesta pregunta. Què fem aquí? Potser fem nosa. Els blancs, aquí, només fan nosa. Però davant meu hi ha el Cisco i ell no fa pas nosa; i és blanc. Blangoua és el que és per persones com ell i el Jordi Mas. Potser fem nosa però no tanta. O potser sí. Definitivament tot plegat només suscita dubtes. Preguntes que no sabem

respondre. Ni nosaltres, ni l'Àfrica. Als carrers hi ha bosses de plàstic al terra. Això és nostre, sens dubte. També són nostres les americanes que llueixen elegantment els qui s'ho poden permetre. No saben o no volen saber que la seva djellaba habitual és molt millor. Llarga, fresca, colorida i molt millor. O qui no vol saber que les americanes són necessàries som nosaltres. O potser jo. Els americans són a tot arreu, aquí també hi ha cocacola. Americanes i cocacola. Són a tot arreu; ells i tots, la humanitat. Vaga per la Terra pensant que és seu allò que té sota el peus. I llavors dispara per defensar la propietat que ni tan sols ha trepitjat amb les seves lluent sabates. A Blangoua, van descalços. Descalços del desig de tenir, lliures del posseir i feliços amb el que tenen. Que és poc i molt a la vegada. Potser mentim en negar la possessió però no podem negar la diferència.

Volem ser iguals però som diferents. Les voluntats s'equivoquen. Negar la diferència no és el primer pas cap a la igualtat sinó cap a l'error. Som diferents i d'això hem de nutrir-nos. Estem a Blangoua i la diferència és el pa que ens treu la gana. Nassara, nassara. El color de la pell fa identificable una diferència que va més enllà de melanina que ens cobreix. Allà acceptem la diferència per abolir les injustícies. Aquí les descobrim.

L'agermanament de Blangoua amb Santa Eulàlia només és un fil que va d'un poble a l'altre. Travessa milers de quilòmetres, creua fronteres, resisteix la pluja, el vent i la distància, però és només un fil. Un fil que indica el camí, però els lligams són cosa nostra. Ja som aquí.

Eduard Sola
Camíem per Blangoua

